

- 3) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że spoczywający na Rumunii obowiązek przestrzegania wymogów określonych w sprawozdaniach sporządzonych w ramach mechanizmu współpracy i weryfikacji (MWiW), ustanowionego decyzją Komisji 2006/928/WE z dnia 13 grudnia 2006 r., wchodzi w zakres zobowiązania państwa członkowskiego do przestrzegania zasad państwa prawa?
- 4) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 96 ust. 3 lit. a) ustawy nr 303/2004 o sędziach i prokuratorach, który jedynie zwięźle i abstrakcyjnie definiuje pomyłkę sądową jako wykonanie czynności procesowych z wyraźnym naruszeniem przepisów prawa materialnego i proceduralnego, bez określenia charakteru naruszonych przepisów prawa, zakresu stosowania *ratione materiae* i *ratione temporis* tych przepisów w procesie, trybów, terminu i procedur ustalania naruszenia przepisów prawnych, organu właściwego do stwierdzenia naruszenia tych przepisów prawnych, stwarzając tym samym zagrożenie wywierania pośredniego nacisku na urzędników państwowych?
- 5) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 96 ust. 3 lit. b) ustawy nr 303/2004 o sędziach i prokuratorach, który definiuje pomyłkę sądową jako wydanie prawomocnego wyroku oczywiście sprzecznego z prawem lub sprzecznego z sytuacją faktyczną ustaloną na podstawie dowodów zebranych w toku postępowania, bez wskazania procedury ustalania wyżej wymienionej sprzeczności i bez konkretnego określenia znaczenia takiej sprzeczności orzeczenia sądowego względem obowiązujących przepisów prawa i sytuacji faktycznej, a tym samym stwarza zagrożenie utrudnienia dokonywania wykładni prawa i oceny dowodów przez urzędnika państwowego (sędziego i prokuratora)?
- 6) Czy art. 2 w związku z art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 96 ust. 3 ustawy nr 303/2004 o sędziach i prokuratorach, na mocy którego cywilna odpowiedzialność majątkowa urzędnika państwowego (sędziego lub prokuratora) wobec państwa jest ustalana wyłącznie na podstawie własnej oceny tego państwa oraz, ewentualnie, na podstawie sprawozdania doradczego inspekcji, dotyczącego kwestii zamiaru lub rażącego niedbalstwa sędziego lub prokuratora przy popełnieniu błędu materialnego, z wyłączeniem możliwości pełnego korzystania przez sędziego lub prokuratora z prawa do obrony, a tym samym stwarza zagrożenie wszczęcia i zakończenia procedury ustalania odpowiedzialności sędziego i prokuratora wobec państwa w sposób arbitralny?
- 7) Czy art. 2 Traktatu o Unii Europejskiej, a w szczególności obowiązek przestrzegania zasad państwa prawa, stoi na przeszkodzie przepisom prawa krajowego, takim jak art. 539 ust. 2 zdanie ostatnie kodeksu postępowania karnego w związku z jego art. 541 ust. 2 i 3, które przyznają oskarżonemu w przypadku jego uniewinnienia, *sine die* i w sposób dorozumiany, nadzwyczajny środek zaskarżenia *sui generis* od prawomocnego orzeczenia sądowego w sprawie zgodności z prawem tymczasowego aresztowania, który rozpatrywany jest wyłącznie przed sądem cywilnym, w przypadku gdy bezprawność tymczasowego aresztowania nie została ustalona w wyroku sądu karnego z naruszeniem zasady przewidywalności i dostępności przepisu prawnego, wyspecjalizowania sędziego i pewności prawa?

(¹) Decyzja Komisji z dnia 13 grudnia 2006 r. w sprawie ustanowienia mechanizmu współpracy i weryfikacji postępów Rumunii w realizacji określonych założeń w zakresie reformy systemu sądownictwa oraz walki z korupcją (Dz.U. 2006, L 354, s. 56).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Kammergericht Berlin (Niemcy) w dniu 23 maja 2019 r. — BY

(Sprawa C-398/19)

(2019/C 288/31)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Kammergericht Berlin

Strony w postępowaniu głównym

Ścigany: BY

Uczestnik postępowania: Generalstaatsanwaltschaft Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy zasady dotyczące stosowania art. 18 i 21 TFUE, określone w wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) ⁽¹⁾, obowiązują w przypadku wniosku o ekstradycję obywatela Unii złożonego przez państwo trzecie również wtedy, gdy ścigany przeniósł ośrodek interesów życiowych do państwa członkowskiego, do którego skierowano wniosek, w momencie kiedy nie był jeszcze obywatelem Unii?
- 2) Czy na podstawie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) państwo członkowskie pochodzenia, poinformowane o wniosku o ekstradycję, jest zobowiązane zwrócić się do wnioskującego państwa trzeciego o przekazanie akt w celu zbadania możliwości przejścia prowadzenia postępowania karnego?
- 3) Czy państwo członkowskie, do którego państwo trzecie wystąpiło z wnioskiem o ekstradycję obywatela Unii, na podstawie wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 6 września 2016 r. w sprawie Petruhhin (C-182/15) jest zobowiązane do tego, by odmówić ekstradycji i samemu przejąć prowadzenie postępowania karnego, jeżeli prawo krajowe tego państwa członkowskiego przewiduje taką możliwość?

⁽¹⁾ EU:C:2016:630.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hof van Cassatie (Belgia) w dniu 24 maja 2019 r. — Vos Aannemingen BVBA/Belgische Staat

(Sprawa C-405/19)

(2019/C 288/32)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Hof van Cassatie

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca kasację: Vos Aannemingen BVBA

Druga strona postępowania kasacyjnego: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 17 dyrektywy 77/388/EWG ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że jeżeli wydatek przynosi korzyść również osobie trzeciej — tak jak ma to miejsce w sytuacji, gdy deweloper w związku ze sprzedażą mieszkań ponosi koszty reklamy, koszty administracyjne i wynagrodzenia pośredników nieruchomości, które przynoszą korzyść także właścicielom gruntu — to nie stoi to na przeszkodzie pełnemu odliczeniu VAT z tytułu tych kosztów, pod warunkiem że zostanie stwierdzone istnienie bezpośredniego i ścisłego związku pomiędzy tym wydatkiem a działalnością gospodarczą podatnika, a korzyść osoby trzeciej jest drugorzędna względem potrzeb przedsiębiorstwa podatnika?